

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ
ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XVI брой 49 (1352)

Търново, четвъртък, 21 април 1960 г.

Цена 20 ст

Делото на великия В. И. Ленин е безсмъртно и побеждава

Утре, 22 април, се навършват 90 години от рождението на В. И. Ленин — гениалния вожд и учител на трудещите се от целия свят, основателя на Коммунистическата партия на Съветския съюз и на Съветската държава.

Българският народ, заедно с цялото прогресивно човечество, чувства тази забележителна дата, като велико тържество и победа на учението на Ленин — титана на революционната мисъл и революционните дела.

Името на Ленин е познато и безкрайно скъпо на трудещите се от целия свят. В него е въплотено всичко героично и велико на работническата класа — безстрашен ум, желязна воля за борба, революционна страст и безгранична вяра в творческите сили на трудещите се хора.

Гениалните основатели на научния комунизъм — Карл Маркс и Фридрих Енгелс — въоръжиха работническата класа с най-пълното и правилно разбиране на обществото и света. Те откриха законите за развитието на обществото, законите за възникването и гибелта на капитализма, доказаха историческата неизбежност от победата на новия комунистически обществен строй.

Една от големите заслуги на В. И. Ленин се заключава в това, че в новата историческа епоха, в ожесточените идейни борби против многочислените врагове, той продължи делото на Маркс и Енгелс и го обогати на основата на руския и международния опит на пролетариата с нови изводи и положения. Той откри новите закони на историческото развитие, разкри вътрешните закономерности на империализма, създаде цялостно и завършено учение за диктатурата на пролетариата, за Комунистическата партия. Разработи нова теория за социалистическата революция, научно обоснова възможността и пътя за победата на социализма първоначално в една

отделна страна и начерта план за прехода от социализма към комунизма.

В. И. Ленин беше не само гениален теоретик, но и ненадминат майстор на дълбоките революционни преобразования, велик стратег на революционните взривове и организатор на многомиллионните маси. Велика историческа заслуга на Ленин е създаването на Бولшевишката партия, която израства като авангард на международното революционно работническо движение. В тогавашните исторически условия с поглед на гениален мислител, който може да види историческите събития напред, Ленин обоснова необходимостта от създаването на партия от нов тип, която стана образец за трудещите се от всички страни. Още тогава той учеше, че пролетариатът може с успех да изпълни своята историческа мисия само, ако има напълно марксистическа партия. Още в първите години на борбата за създаване на партията той пише: „Дайте ни организация от революционери и ние ще преобрънем Русия“.

И Ленин създаде такава партия. Идейно я закали и възпита. Тази партия застана начело на руския пролетариат, поведе го на борба срещу капитализма и самодържавието. Руските работници и селяни под неговото ръководство извършиха първата в света социалистическа революция. А това е една от великите заслуги на Владимир Ильич.

По-нататък Ленин разработи научна програма за преобразуването на обществото на социалистическа основа и начерта пътя за построяване на социализма, за постепенния преход към комунизма.

Претворяйки начертаната от него програма за изграждане на социализма, Комунистическата партия на Съветския съюз застана начело на масите и насочи техните сили към изпъняването на велики задачи. И историята на чо-

вешкото общество не познава такива мащаби и такива кратки исторически периоди на преобразование на промишлеността и селското стопанство, на духовния и културния живот на народа, както стана в Съветския съюз. За съвършено кратки исторически периоди съветският народ индустриализира своята страна и създаде крупно колективно механизирано земеделие. За кратък исторически срок Русия от изоста налага аграрна се превърна в могъща индустриално-колхозна държава.

Ленин отдели голямо внимание на развитието на производителните сили на младата социалистическа държава, явяваща се първостепенно условие за създаване на материално-техническата основа за изграждане на комунистическото общество. Изхождайки от тези Ленинови указания, КПСС набеляза грандиозна програма, изразена в седемгодишния план за по-нататъшното развитие на икономиката на СССР. От публикуването в печата материалите се вижда, че задачите, поставени от седемгодишния план, повишиха още повече патриотичната активност на съветските народи и те поемат задължение за предсрочно изпълнение на великия план.

XXI конгрес на КПСС показва, че важно условие за по-нататъшното успешно строителство на комунизма се явява укрепването на Съветската държава и всестраниното развитие на социалистическата демокрация. Като изхожда от указанията на Ленин, КПСС провежда редица мероприятия за укрепването на Съветската държава и повишаване ролята на обществените организации в живота на страната за усиление активността и самоделиността на трудещите се.

Ръководейки се от Ленините принципи за мирно съвместно съществуване на различните социални системи, КПСС и Съветското правителство провеждат последователно политика на

СЪБРАНИЕ ЗА ЛЕНИН

Снощи в големия салон на новото читалище в гр. Г. Оряховица се състоя тържествено събрание в чест на 90-годишнината от рождението на В. И. Ленин.

За живота и великото дело на Ленин говори др. П. Бакалов, секретар на Градския комитет на БКП. След това бе приета поздравителна телеграма до Централния комитет на КПСС и Министерския съвет на СССР.

Богата литературно-музикална програма изнесоха хорът при Дома на културата на транспортните работници — гара Г. Оряховица и пионери.

Ив. Джилов

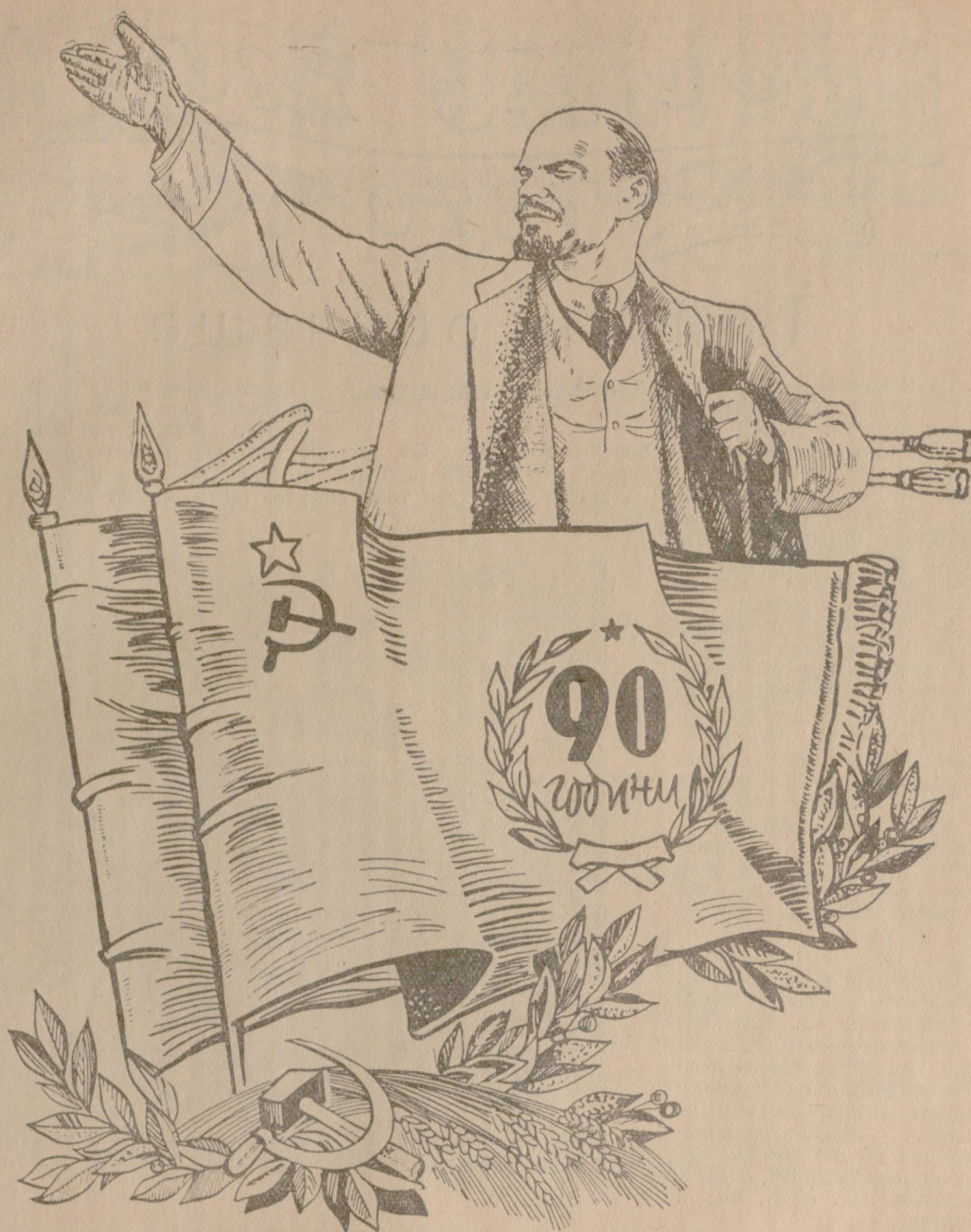

Рис.: П. Борсуков

ВЕЛИКИИ ЛЕНИН

от Н. ТИХОМИРОВ

Ленин!...
Ето имя знамено милионам,
Ето — оплътна цветущей мик,
Ето — знамя победным колоннам,
Партии великой — первый большевик!

Ленин!...
Ето — планеты дар драгоценный,
Ето — воли народной безмерная мощь,
Ето гений ни с чем несравненный
И трудящихся любимым вождем!

Ленин!...
Он иззнал нашей жизни ненастье,
Всех угнетателей, голод, нужду...
Ето он указал нам путь к власти,
Открыв человечеству счастья звезду!

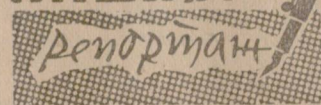
Ленин!...
Его имя, как знамя ценимо,
От края до края — во всех местах,
Ето имя, как солнце любимое,
И, как песня, у всех на устах!

Ленин!...
Ето друг и отец незабвенный,
Сын России — великий, простой,
Вождем миллионов — светоч вселенной,
Зодчий советской страны трудовой!

Ленин!...
Ето — мудрый учитель марксизма,
Ето — образ славного большевика,
Ето — великое солнце коммунизма
И этому солнцу сиять века!!

(Стихотворението е написано за в-к „Борба“ от съветския поет Н. Тихомиров, автор на „Песни за Ленин“ (поместена неотдавна във вестника).

НАШИЯТ

В ЛЕНИНСКИТЕ ДНИ

дави ленин, но образувалата се кора пречи на растението и над 100 кооператори от бригадата на Христо Харлов бързат да им помогнат със „сляпата копан“.

Възхищение будят подредените лозя, почистените и варосани дръвчета в овощните градини, чудно оформените алейки край пътищата, каналите. А отидеш ли при градинарите грабват те трептящите платна на полиетиленовите сводчета, под които са се гушали весели доматени растения. Изобилието на плодове от шипките и краставиците в парниците те възхищава. 8.000 кг краставици набраха досега градинарите, а днес или утре ще изпратят цял вагон за външния пазар.

Тази пролет обаче на почит е царевичата — смее се един от градинарите. — За нея избрах най-хубавите блокове.

Механизаторът Иван Дончев пръв в стопанството за своя определена за звеното му 700 декара по квадратно-гнездовия начин. Пред светналите му от радост очи като че ли се очертават вече зелените квадрати на избуялата царевича.

Вървим по върбишкото шосе, а от едната му страна проточва снага голям напонтелен канал. Сега по него не тече вода.

— Ще потече — чете мислите ми председателят на стопанството Кирил Камбаров. — До края на месеца ще завършим изкопната работа на басейна и ще го бетонираме. А догодина... отук ще пренесем водата на най-високата част на землището и... край на сушата!

Вечерява се. Кооператорите се прибират вече от полето, но в стопанските дворове е все още шумно. Трудно е в таква хубаво време да се приберат животните в помещението. Снежните-белите пекинки патки искат още веднаж да се гмурнат в бистрите води на малките езерца, пилетата да потият по моравата, теленцата да понграт на двора. Но вечерта напери и скоро всичко утихва. В осветения кът на животновъда, от големия портрет ни гледат топли и ласкави очи на великия човек.

— Ленински дни... — шепне председателят. — Някога отбелязвахме паметта му с повече куршуми срещу врага, а сега... с мирен, благодатен труд.

П. ДИМИТРОВА

Наш спец. пратеник

ТКЗС „В. И. Ленин“
и „Бачо Киро“

отново в съвръзване

В с. Върбовка се състоя другарска среща с участие на председателите на кооперативните стопанства, секретарите на общинските комитети на БКП, бригадирите и звеноводи от трудово-кооперативните стопанства „В. И. Ленин“ — Върбовка и „Бачо Киро“ — Бяла черква. На нея бе отчетено воденото съвръзване между кооперативните стопанства през 1959 година и бе подписан договор за съвръзване през 1960 година.

В града на Ленин

С Ленинград навеки е свързано името на най-великия човек, любимия учител и вожд на народите — Владимир Ильич Ленин.

На 26 януари 1924 година II конгрес на Съветите на СССР прие постановление, в което е записано:

„Червеният Петроград е люлка на пролетарската революция. Заслугите на петроградските работници пред нашия Съюз на съветските социалистически републики са неизмеримо големи. Великите събития от Октомври 1917 г. решиха съдбата на нашата страна, станаха именно в Петроград. Десетки и стотици хиляди петроградски работници първи тръгнаха след дръгара Ленин в огъня и съставиха първите железни отреди на оная армия, с която Владимир Ильич Ленин победи биржоизма. В Петроград великата пролетарска революция одържа първата, решаваща победа. Тук се създаваха първите отреди на пролетарската Червена гвардия и тук беше заложена основата на Червената армия. Нито гладът, нито студът, нито блокадата, нито десетките дни бедствия сломиха дъха на пролетарския Петроград. Като непрестанна скала се издига през всички тези години Червеният Петроград, останал и досега първа цитадела на Съветската власт. Оттук по зова на другара Ленин излязоха десетки работници — строители на нова Русия, най-верни проводници на идеите на В. И. Ленин. Разцветът на революционната дейност на В. И. Ленин започна в Петроград. В този град беше създадено първото работническо-селско правителство в света.“

Предвид на всичко това II конгрес на Съветите на Съюза на съветските социалистически републики счита за напълно справедливо да удовлетвори молбата на Петроградския съвет на работническите, селските и червеноармейските депутати, подкрепена с резолюция на работниците от всички

фабрики и заводи на Петроград, за преименуване на град Петроград в Ленинград.

Нека от сега този най-крупен център на пролетарската революция завинаги бъде свързан с името на най-великия от вождовете на пролетариата, Владимир Ильич Ульянов (Ленин)!

Нашият град с чест носи великото и славно име на Ильич. Повече от 270 паметни места в Ленинград са свързани с живота и дейността на Ленин. Трудещите се свято пазят тези скъпи за тях паметници. Народната памет за великия вожд вечно ще живее и в техните имена.

А. П. БАХАРЕВ

наш фотограф-помощник от Ленинград

Стаята с балкона, от който В. И. Ленин е говорил през април 1917 г. Сега този дом е превърнат в музей на Великата октомврийска социалистическа революция.

Група екскурзанти на посещение в Ленинградския филиал на музея на В. И. Ленин. Те разглеждат скулптурата „В. И. Ленин в Разлив“.

Той ги обичаше

...В навечерието на мое-
то отпътуване за Америка в
Кремъл ме прие Ленин. Как-
то винаги в приемната го чака-
ше най-разнообразна тълпа:
дипломати, служители, офи-
цери, кореспонденти и хора
от старата буржоазия. Не
може и да се помисли, че
Ленин не изпитва никакво
удоволствие от подобно об-
щество. Той просто излъч-
ваше служебния си дълг
и го изпълняваше със стро-
га бързина. Той имаше един-
ствена връзка само със сво-
ите другари по работа —
работниците и селяните
и предпочиташе да отдаде
цялото си време само на
тях. Когато се налагаше да
прави избор кого да пред-
почете, те биваха винаги
първи поред. Последният
му прием ме увери оконча-
телно в това.

Този път в приемната
имаше твърде много народ.
Наложи ми се доста дълго
да чакам реда си. Това бе-
ше необичайно за мене.
Ленин приемаше много точ-
но — всякога в определено
време. Предполагаме, че
някаква важна държав-
на работа бе погълнала все-
цяло вниманието му.

Половин час, един, час и
половина.

...Ние седим в приемна-
та, нетърпеливо очаквайки
кога ще ни извикат. В това
време от кабинета на Илич
до слуха ни достигат рит-
мичният темп на гласа на
неговия посетител. Коя бе
така личност, удостоена с та-
къв дълг, изключителен
прием от Ленин?

Най-после вратата се отво-
ри и за общо учудване и
въпреки всички предполо-
жения в приемната се поя-
ви не дипломат, не някое
високопоставено лице, а раз-
рошен селянин с полушуби
и чършули от лика — типич-
ен селски бедняк.

— Извинявайте — каза
Ленин, когато аз влязох в
кабинета му — този е там-
бовски селянин и ние с не-
го обсъждаме въпроси,
свързани с електрифика-
цията, колективизацията и
повата икономическа поли-
тика. Беше ми много инте-
ресно да узная неговото
мнение и затова аз съвър-
шено забравих за времето.

Разбира се, Ленин с не-
говото университетско обра-
зование, с неговите триде-
сет тома собствени произ-
ведения, много пътувания,
теоретически знаеше без
крайно повече, отколкото
можехме да знае този там-
бовски селянин.

от АЛБЕРТ РИС ВИЛЯМС

бовски селянин. От друга
страна, от суровата школа
на живота и труда този се-

ством доверен другар. Той
знаеше, че може да научи
много неща от тях и те дей-
ствително много му даваха.
Това бе една от причини-
те, щото Ленин с охота да

П. Ф. Судаков

Разговор за земята

лянин изтъкна много прак-
тически знания — знания,
почерпани от житейския
опит. А всичко това живо
интересуваше В. И. Ленин.

А за него бе важно да уз-
нае мислите на селянина,
неговото отношение към
един или друг въпрос. Би-
лейки истински велик човек,
Ленин охотно изслушваше
дори и най-невеселни, негра-
мотен човек, който все пак
му даваше възможност да
научи нещо ценно. С това
той разширяваше своята ин-
формация, чрез най-различ-
ни хора от различни мест-
ности. Събирайки грижливо
хилиади факти, той ги обми-
слише, сравняваше, анали-
зираше и проучваше. Това
му даваше възможност да
има още едно преимущество
над враговете, които той
умееше да поставя в неудо-
бно положение. За Ленин
беше напълно ясно какво
мисли и чувства сибир-
ският селянин, червеноар-
меецът или донският казак.
Той проникваше в мислите
и долавяше желанията на
путиловския ледар, на волж-
ския товарач, на московския
текстилец. Той разговаряше
с тях лично или посред-

приема посетители. Другата
причина се заключаваше в това,
че той сам на свой ред иска-
ше да сподели с тях свои-
те знания, които знания бяха
двигателна сила на револю-
цията.

Но още по-важната причи-
на бе тази, че той ги обичаше,
дълбоко ги обичаше.

(Из „Литературна газета“ бр. 96/60 г.)

преведе: Д. Куцаров

РАЗГОВОР ЗА ЛЕНИН

Срещнах се с Илия Карага-
жалов от Килифарево, който
е живял от 1908 до 1938 г. в
Съветския съюз, и го помолих
да ми разкаже за живота си
там.

— Отидох — каза той — в
Русия през 1908 година. Бях
на 13 години. Останах на ра-
бота като градинар в гр. Хар-
ков. Това беше няколко годи-
ни след руската революция от
1905 година. Все още имаше
голямо гонение на болшеви-
ките, участващи в револю-
цията. Гърсеха ги навсякъде,
арестуваха ги, откарваха ги
в Сибир.

Макар и малък, аз се ин-
тересувах от събитията. Рабо-
тниците, които работеха при

нас, ми разказваха за рево-
люцията, за болшевиките.

През следващите няколко
години продължавах да рабо-
та на градината. Чувах между
работниците, които бяха при-
нас, да се говори, че скоро
щяло да има нова революция.
И когато говореха за Ленин,
те вярваха в думите му, вяр-
ваха в делата му. Когато ста-
ваше въпрос кой ще води се-
га революцията, те казваха,
че имало подготвени хора, че
Ленин е предвидил всич-
ко. През 1916 година навсякъ-
де се говореше за революция.
Правеха се събрания, четяха
се нелегални вестници и по-
зиви. Народът ненавидеше
царската и чакаше осво-

бождението си.

Започна революцията през
1917 г. Вдигна се народът и
от Харков, събориха царска-
та власт и установиха болше-
вишката власт. Някои се стра-
хуваха да не стане както
през 1905 г., но комунистите
казваха, че властта сега е в
здрави ръце и грешките от
1905 г. няма да се повторят.
Ленин има опита от по-рано.

Революцията успя. Ленин
поведе народа към строите-
лство на социализма. Започна
се нов живот. Народът оби-
чаше извънредно много Ленин,
в неговото лице той виждаше
истински покровители и защит-
ник на интересите му.

Ст. ДОНЧЕВ

С. ЩИПАЧЕВ

ЛЕНИН

Тополи в прах. И статуя сред тях
оглежда изгорелите квартали:
Дойдоха немците — и в пепелта
срутиха Ленин от пиедестала.

Полковникът — конте бе тъй злорад,
че с паметника се е справил скоро;

перчи се, шрака с фотоапарат
угоднически фоторепортьора.

Полковникът в нощта хвали се, пи,
а сутринта се разтревожи здраво:

бе паметникът там като преди
от чужда сила из праха изправен.

Скочиха офицерите като пред бой —
в далечината мяркаха се с мътни сенки:

то бяха партизани в боев строй
срещу врага — и водеше ги Ленин.

Преведе: Т. Харманджиева

ЛЕНИН НА СЪБОТНИК

На 1 май 1920 година Централният
комитет на РКП(б) организира всеруски
съботник. Имаше кътче, където да не
работеха в този ден.

Аз с курсиите — това беше в Кре-
мъл — също отидох да работя в Кре-
мълския двор. Трябваше да очисти-
м част от площада в Кремъл от строител-
ния материал. Аз, като комисар на кур-
сове, бях на десния фланг. Към мене
се приближи комендантът с думите:

— Другарят Ленин е дошъл да взе-
ме участие в съботника.

Владимир Илич стоеше, очаквайки
нареджани, на няколко крачки от нас.

Предложих му да застане, като най-
стар пред нас, надясно от мене, което
той бързо направи и веднага каза:

— Казвайте ми какво трябва да
права.

Раздаде се командата на разпоре-
дителя на съботника.

— Строй се! Надясно!

Ние започнахме. Работата беше та-
кава, че трябваше да работим по двама
и ние заедно с Владимир Илич започ-
нахме да носим дълги греди. Той все
се стараеше да хване гредата не за тън-
кия и край, а за дебелия, аз пък исках
да му дам по-лека край и между нас
се започнаше спор.

— На вас се пада да пренасяте по-
вече тежести, отколкото на мене.

— Не, Вла-
димир Илич,
аз постъпвам
правилно, вие
сте на петде-
сет, а аз на
28 години.

Той работи
превъзходно.
Не ходеше, а
тичаше, изпре-
варваше дру-
гите. Аз се

уморих пък и всички които рабо-
теха, се умориха, седнахме да си поот-
починем. Другарят Ленин приседна при
курсиите.

След почивката трябваше да прена-
сяме много тежки дъбови пълнове. Прена-
сяхме ги на гръбове по шестима души
и докато стигнахме до мястото два
пъти почивахме. Аз предложих на дру-
гаря Ленин да се фотографира как
работи, но той сърдито заяви:

— Що за комедия? Аз съм дошъл
да работя, а не да се фотографирам.

Всички дървта премълчахме, започ-
нахме да почистваме купчините чакъл.

Тук трябваше да работим с кирка. Кир-
ката на другаря Ленин беше лоша и
той ми каза:

— Вие, другарю Борисов, ме изла-
гате с тази работа. Аз не искам да свър-
ша малко работа, дайте ми друга ра-
бота.

Тези няколко часа, прекарачи заед-
но с Ленин в тежък физически труд,
ще останат в паметта ми за цял живот.

И у всички участници в първомайския
съботник този ден се е запечатал като
най-ярна страница на нашата борба с
икономическата разруха.

Една седмица след съботника аз
пак срещнах Владимир Илич. От рабо-
тата мене все още ме боляха краката и
ръцете и се безпокоях за него. Преди
всичко го попитах:

— Как сте със здравето, Владимир
Илич?

— Добре.

— Не Ви ли болят ръцете?

— Не.

Във въпросите ми той почувствува
тревога и другарски ме успокои:

— Ако се чувствуваш зле, сякаш да
кажа. Не се безпокойте, другарю Бо-
рисов!

И. БОРИСОВ

ВСИЧКИ ГО ОБИЧАХА

Един спомен — не от политически характер.
Когато Ленин ме посещаваше, това беше истински
празник за всички в дома, като се почне от червено-
охранейците, които стояха на входа, до прислуж-
ващата в кухнята девойка. До делегатите от Близ-
кия и Далечния изток, които като мене живеяха в
тази огромна вила: революцията бе предала този
бивш разкошен дом на един богат фабрикант в соб-
ственост на Московската комуна.

„Владимир Илич дойде!“ Това съобщение се
предаваше от един на друг, всички го пазеха, сти-
чаха се в големия вестибюл или се тълпяха при
вратите, за да го поздравят. Лицата им се озарява-
ха от искрена радост, козато той минаваше край
тях, като се здрависваше и се усмивваше със своя-
та добра усмивка и разменяше по някоя и друга
дума с този или онзи. Имаше и сянка от принуде-
ност — а за годничене и да не говорим, — от една
страна, и ни най-малка следа от снисходителност
или пък стремеж към ефект, от друга. Червеноар-
мейците, работниците, служещите, конгресните де-
легати от Дагестан, Персия, заедно с прославените
благодарение на Паула Леви „тирестани“ в тех-
ните фантастични костюми — всички те обичаха
Ленин като един от своите и той се чувствуваше
между тях като свой човек. Съвременно, братско чув-
ство събдяваше всички тях.

Клара ЦЕТКИН

ВЛАДИМИР ИЛИЧ ЛЕНИН

Максим ГОРКИ

В тежката гладна 19-та го-
дина Ленин се срамуваше
да яде от продуктите, които
му изпращаха от провинция-
та другари, войници и селя-
ни. Когато в неговата неудо-
бна квартира донасяха ко-
лети, той се мръщеше, кон-
фузеше се и бързаше да раз-
ладе брашното, захарта, мас-
лото на болни или отслабна-
ли от недожджание друга-
ри. Като ме канеше на обед,
той каза:

— Пушена риба ще ви го-
щам, от Астрахан я из-
пратиха.

Непридирчив, неупотребя-
ващ вино и тютюн, зает от
сутрин до вечер със сло-
жна тежка работа, той свър-
шено не умееше да се гри-
жи за себе си, но зорко сле-
деше за живота на другари-
те си. Седи на работната ма-
са в кабинета си, бързо пи-
ше и говори, без да вдига
перото от книгата.

— Здравейте, как сте със
здравето? Аз ей сега свърш-
вам. Тук един другар от
провинцията скача, както
се вижда — уморен. Трябва
да се подкрепи. Настро-
ението — не е дребна работа!

Веднаж в Москва отидох
при него, а той ме пита:

— Обядвали ли сте?

— Да.

— Да не счинявате?

— Имам свидетел — обяд-
вах в Кремълския стол.

— Чувам — лошо готвят
там.

— Не лошо, но биха мог-
ли по-добре.

И той веднага ме разпита
подробно: защо лошо, как

би могло да бъде по-добре.

И започна да се кара сър-
дито:

— Защо те там не могат
да си намерят свесен готвач?
Хората работят буквално до
изгубване на съзнание, те
трябва да бъдат хранени
вкусно, за да могат да ядат
повече. Аз знам, че продук-
тите са малко и лоши — тук
трябва изкусен готвач.

И той цитира разсъж-
дението на някакъв си хиги-
енист за ролята на вкусните
подправки в процеса на хране-
нето и храносмилането. Аз
попитах:

— Как успявате да мис-
лите за такива неща?

Той също попита:

— За рационалното хра-
нене ли?

И с тона на своите думи
ми даде да разбера, че въ-
просът ми е неуместен.

Веднаж в Горки, милвайки
едни деца, той каза:

— Ето, тези ще живеят ве-
че по-добре от нас; много от
това, което преживяваме ние,
те няма да го изпитат. Тех-
ният живот ще бъде по-мал-
ко жесток.

И, гледайки в далечината,
към хълмовете, дето се бе-
ше сгушило селото, той при-
бави замислено:

— И все пак аз не им завиж-
дам. На нашето поколение
ние се падна да изпълни
важна историческа важност.

Истекостта в нашия живот,
наложена от условията, ще
бъде разбрана и оправдана.
Всичко ще бъде разбрано,
всичко!

Децата той милваше внима-

телно, с някакви леки и пред-
пазливи докосвания.

Веднаж отивам при него и
виждам на работната му ма-
са разтворена „Война и мир“.

— Да, Толстой! Доля ми
се да прочета сцената на ло-
ва и се сетих, че трябва да
пиша на един другар. Няма
никакво време за четене. Ед-
ва снощи прочетох вашата
книжка за Толстой.

Усмивайки се, като при-
свиваше очи, той с наслад-
ение се изгне в креслото
и, като пониж глас, бързо
продължи:

— Каква канара, а? Какво
човечинце? Ето това, братле,
се казва художник. . . И
знаете ли кое е още изуми-
телно? До този граф ние на-
маме истински селянин в
литературата.

След това, гледайки ме с
присвити очици, попита:

— Кого от Европа можете
да поставите наред с него?

И сам си отговори:

— Никого.

— И, потривайки ръце,
той доволен се засмя.

Аз не рядко съм забеляз-
вал у него черта на гордост
от руското изкуство. Пона-
кога тази черта ми се стру-
ваше странно чужда за Ле-
нин и дори наивна, но по-
късно аз се научих да чу-
вам в нея отзвук от дълбоко
скрита, радостна любов към
работния народ.

В Капри, гледайки как ри-
барите внимателно оправят
своите мрежи, изпъкнали и
заплетени от акули, той за-
беляза:

— Нашите работят по-пър-
ваво.

А когато аз изказах съм-
нение по този повод, той ка-
за без досада:

— Хм-хм, а не забравяте
ли вие Русия, като живеете
на това парче земя?

В. А. Десницки — Строев
ми казваше, че веднаж пъ-
тувал с Ленин из Швейцария
във вагон и разглеждал нем-
ска монография от Дюрер.

Немците от съседното ку-
пе го попитали каква е тази
книга. По-после се оказа, че
те нико не са чували за своя
велик художник. Това изви-
кало почти възторг у Лени-
на и той два пъти с гордост
казал на Десницки:

— Те не знаят своите ху-
дожници, а ние ги знаем.

Той повече от година с по-
разително упорство настоя-
ваше да замина от Русия и
мене ми беше чудно: как той,
всещяло погълнат от работа,
пони, че някой, някъде си е
болел и се нуждае от почив-
ка.

Аз вече говорих за него-
вото съвсем изключително
отношение към другарите,
за вниманието към тях, ка-
то проникателно долавяше
дори неприятни дребуции из
техния живот. Но в това не-
гово чувство, аз не можах да
доловя егоистичната загри-
женост, която понякога е
свойствена на умния стопа-
нин в неговите отношения
към умните и сърчни работ-
ници.

Не, това беше именно сър-
дечно внимание на истински
другар, чувство на обич на
равния към равен.

Аз му предложих да идем
в Главното артилерийско уп-
равление, за да видим изо-
бреният от един болшевик,
бивш артилерист, апарат, с

който се направлява стрел-
бата по аеропланите.

— А какво разбираме аз от
тази работа? — попита той
но дойде.

В една мрачна стая, около
масата, на която стоеше апа-
ратът, се бяха събрали се-
дем души намръщени гене-
рали, всички побеляли, му-
стакати старци, учени хора.

Сред тях скромната, обикно-
вна фигура на Ленин като
че ли се изгуби, стана неза-
бележима. Изобретателят за-
почна да обяснява конструк-
цията на апарата. Ленин го
слуша две-три минути и
одобрително каза:

„Хм-хм!“ и започна да
разпитва изобретателя така

Кукриники

В. И. Ленин в Разлив

свободно, сякаш го изпитва-
ше по политически въпроси:

— А как е достигната от
вас едновременно двойната ра-
бота на механизма, устано-

вяваща точката на прицела?
Не може ли да бъде свърза-
но монтирането на хоботите
на оръдията с показателите
на механизма?

Пита още за обема на по-
лето на поражение и още
за нещо. Изобретателят и
генералите оживено му обяс-
няваха, а на другия ден изо-
бретателят ми разказваше:

„Аз съобщих на моите ге-
нерали, че ще дойдете с дру-
гар, но премълчах кой дру-
гар. Те не познаха Илича,
да, и вероятно не биха могли
да си представят как той ще
се яви без шум, без блясък,
без охрана. Питаха ме: този
техник ли е или професор?
Ленин! Страшно се учудиха.

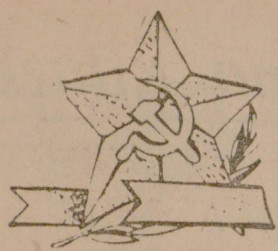
Той се зяла от смях, след
това попита:

— Казвате, че И. има и дру-
го изобретение? В какво се
състои? Би трябвало той
с нищо друго да не се за-
нимава. Ех, ако имаше въз-
можността да поставим тези
техники при идеални усло-
вия за тяхната работа! След
двадесет и пет години Русия
би била първата страна в
света!

Владимир Илич, истин-
ският най-велик човек в све-
та, умря. Тази смърт много
болезнено засегна сърцата
на тези, които го познаваха,
много болезнено! Но черна-
та черта на смъртта само
още по-рязко подчертава
пред очите на целия свят
неговото значение на вожд
на трудовия народ по целия
свят.

И не е имало човек, който
така като него действително
да е заслужил в света вечен
спомен.

Владимир Ленин умря. На-
следниците на неговия разум
и воля са живи. Живя са и
работят така успешно, както
никога никога никъде по све-
та не е работил.

В НАШИТЕ ДЕЛА, МИСЛИ И ЧУВСТВА

Дружно по ленински път

Ленин! Ленински дни! Как може по-добре да се ознаменува денят на 90-годишнината от рождението на Владимир Ильич Ленин! Тези дни все по-често и по-често се налага да чуваме аз, съветската гражданка, дошла едва преди 3 месеца от Съветския съюз.

И ето, аз съм на юг, в малката, но красива България, населена с такива обикновени с чисти души хора, пълни със сили да строят новия живот.

Аз със собствените си очи виждам, че 22 април — деня, в който се е родил гениалният мислител и революционер, вожда и учителя на работническата класа, и трудещите се от цял свят Владимир Ильич Ленин, е ден на всеобщо тържество на човечеството.

Ленин — това име е родно и близко както за тебе, така и за мене, драги читателю, то е скъпо за всеки трудещ се човек. Той отдаде целия си живот ние с тебе да живеем щастливо.

Тук ми се отдаде да наблюдавам проявите на голям интерес към нашия роден вожда В. И. Ленин. И аз виждам как всяко честно българско сърце се възбужда.

През тия дни често ми се налага да беседвам за Ленин с трудещите се от Търново, които ми заявяват, че им е също така близък и скъп Ленин, както и на нас съветските хора. Тук ми разкажат колко трогателна, чиста и неподкупна е била дружбата между българските социалисти с Ленин, подчертавайки, че името на Ленин и неговото учение и днес е пътеводна звезда на БКП в борбата за ускореното развитие на страната. Ние с тебе, млади българи,

рино, живеем в най-щастливата епоха на света, епохата на победения в редица страни социализъм и на строителството на комунистическото общество. На нас, младежите, предстои да завършим великата борба за нов живот, за комунизъм, борбата, която започнаха нашите деди и бащи. И ние ще бъдем достойни, мъжествени потомци на революционерите от старото поколение. Нашите монолитни редици, единният ни стремеж ще осъществят твоите и моите планове. Никакви препятствия не ще ни спрат по пътя към комунизма, защото знаме на нашата епоха е ленинизмът! А ленинизмът — това е великото интернационално учение, в което се съдържат очакванията и надеждите на трудещите се от целия свят. Величието на ленинизма, огромната вдъхновяваща и организираща сила на неговите идеи, се заключава в това, че той най-пълно, дълбоко и основно дава израз на насъщните изисквания на съвременната епоха, историческата необходимост за революционното преобразование на капиталистическото общество в комунистическо. Ленинското учение практически получава потвърждение всеки ден в нашия живот.

Нашите страни — страни от социалистическия лагер — удивляват целия свят със своите грандиозни успехи. Напълно се потвърждава гениалното предвидение на великия Ленин за това, че „социализмът крне в себе си гигантски сили и, че човечеството сега преминна към нов, носещ необикновено блестящи възможности стадий на развитие“. Движението на народите към со-

циализъм и комунизъм става още по-стремително и неудържимо.

Пред нас се открива светлата перспектива на мирния живот. Централният проблем, който възбужда умове на цялото човечество, е запазването на мира. Векове народите са мечтали да ликвидират войната, да се избавят от бедствения и жертвите, които носи всяка война и тази благородна задача сме длъжни да разрешим ние. Да, ние трудещите се от целия свят, продължителите на делото на великия Ленин!

Начело в борбата за мир стои великият Съветски съюз, който неуклонно превъзвисява в живот ленинската политика за мирно съвместно съществуване.

На целия свят са известни посещенията на мир и дружба на председателя на Министерския съвет на СССР Н. С. Хрущов в САЩ, Азия, Франция, И цялото прогресивно човечество, което върви по ленинския път, знае, че бъдещето принадлежи не на капитализма, а на комунизма.

„Както слънчевите лъчи“ казва Н. С. Хрущов — разпръскват мрака на нощта и всичко се прояснява, тъй и идеите на комунизма все повече и повече проникват в съзнанието и сърцата на хората. Както слънцето всеки ден изгрява от изток, така и комунизмът неудържимо се разпространява по земята.

Ленинските идеи със своята незалязваща светлина осветяват пътя ни напред, вдъхновяват ни за нови героически подвизи, пробуждат в нас нови творчески сили. Ние живеем и вървим напред под светлината на ленинското учение на Ленин. Това учение нашият народ и международното революционно движение, цялото прогресивно, честно и смело човечество черпи вдъхновение.

Ленинизмът е нашето изпитано и непобедимо знание. Под това знание ние победихме през дните на революцията и великата Отечествена война. Под това знание ние построихме социалистическото общество. Под това велико знание съветският народ и титовският народ, българският народ, всички народи, които вярват в комунизма, към осъществяване най-благородните и най-справедливите идеали на човечеството.

Л. КАБАКЧИЕВА

Ленин разговаря с Червоногвардейци

В родния град на вожд

... Пред мен стои избеляла фотография. Хаотично струпани дървени къщурки, част от каменна манастирска стена с наблюдателна кула, кална, непазирана улица. Това е старият Симбирск, който имаше 30,000 жители, много кръчми, 14 църкви, една болница и малка обществена библиотека.

Сега Симбирск е преименуван на Ульяновск в чест на великия основател на Комунистическата партия и на съветската държава Владимир Ильич Ленин. Изменило се е не само названието, но и самият град. Той коренно се е преобразил, преустроен. Градските квартали са пресечени от асфалтирани магистрали, застроени с големи каменни къщи. Далеч от центъра по тихите улици са наредени една до друга едноетажни къщици, потънали в зелени градини. На градския площад, заобиколен от градини, се възвишава Домът на съветите, а пред него на пиедестал от червен гранит, се издига статуята на Владимир Ильич Ленин.

Ульяновск днес е голям център на машиностроенето на леката и хранителната промишленост. В сравнение

с предишния Симбирск производството на глава от населението се е увеличило почти 20 пъти.

Ето по улиците префучават луксозни автобуси-вездеходи, изящни фургощи, санитарни коли, автомобили, камиони. Те носят марка „УАЗ-450“. Това е марка на Ульяновския автомобилен завод. Днес тя е добре известна в Индия, Индонезия, Бирма, Обединената Арабска република и в редица други страни на света.

В съседство с автомобилния завод се издига корпусите на Ульяновския завод за тежки уникални стругове. Предприятието още е в строеж, но машиностроителите вече познават неговата продукция. Заводът започна да произвежда фрезерни и други тежки металорежущи стругове.

Предприятията на Ульяновск произвеждат малолитражни двигатели, сложна електрическа апаратура, изделия на леката и хранителната промишленост. Само през изтеклата година тук бе усвоено производството на 31 вида машини, съоръжения и уреди.

Ульяновск е известен и със своята месопреработваща

промишленост, чиято мощност нарасна четири пъти. Тук са построени месокомбинат, хладилници, а сега се строят още 4 комбината за месо и птици, и още толкова за месо и млечни продукти.

Строежи се виждат навсякъде. Големи индустриални райони на града се издигнаха зад Волга, в Засвияк. Растат кварталите с жилищни сгради. Южната част на Ульяновск също представлява огромна строителна площадка. Тук се издига кожарско-обувен комбинат, който ще произвежда 4.5 милиона чифта обувки годишно. А по-нататък в разклоненията на жигулевските планини израстват корпусите на циментов завод който скоро ще даде първата си продукция за многобройните строежи на Ульяновск.

Градът се разбулва с всеки изминат ден. Изграждат се нови училища, хотели, все повече зеленина и цветя има в града. Строи се градски стадион. Създадени са много културни огнища: Прекрасен дворец на книгата, 20 техникума, педагогически, селскостопански и индустриален институт.

Преобразявайки своя град, трудещите се грижат за пазят всичко, което е свързано с името на техния велик земляк. Ето крайбрежната улица. Оттук гимназистът Владимир Ульянов се е любил на Волга, тук е посрещнал изгрева на слънцето, когато е получил зрели

лостно свидетелство, след блестящо положението изпити. Ето двуетажната къща на улица Ульянов, където се е родил и прекарал ранното си детство Владимир Ильич. Сега тук се помещава областната детска библиотека „В. И. Ленин“. Недалеч от нея се намира сградата на бившата Симбирска гимназия, в която е учил Володя Ульянов. Сега класната стая, в която е учил е превърната в училищен музей. В стъклена витрина се пазят подаръците, направени на училището от многобройните посетители.

В края на улица Ленин се намира малка скромна къщичка, на която е поставена мраморна плоча с надпис: „Тук живя В. И. Ульянов — Ленин 1878—1887 година“.

По решение на IV Ульяновски конгрес на Съветите на 7 ноември 1929 година в тази къщичка бе открит музей на В. И. Ленин. Къщата и цялата обстановка в нея е същата, каквато е била когато е живее семейство Ульянов. Няма нищо излизно, нищо фразирало, никакъв разкош, само най-необходимото за живот, труд и почивка. Много го книги. Тях обичаха Ульянови.

Много хиляди хора от всички страни на света идват в Ульяновск, в родното място на Ленин, за да почетат неговата светла памет.

Н. КОШЕЛЕЕВ

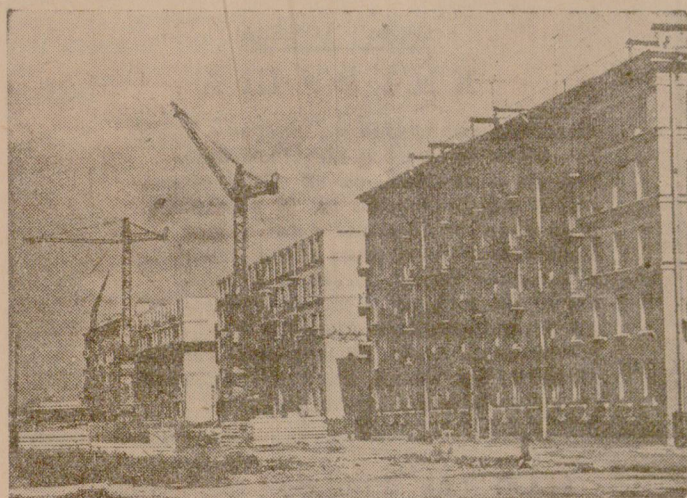
Пред светлите дати

В дните пред 90-годишнината от рождението на Ленин и светлия празник на Труда — Първи май, механизаторите от окръга завоюват нови успехи. Използувайки благоприятните дни, колективът на МТС в гр. Горна Оряховица зася вече към 16,000 декара с царе-

вица, от които 2,590 декара по квадратно гнездовия начин.

Подпомогнати от механизаторите, кооператорите от с. Росно, членове на златаршичкото стопанство, засяха всичките определени площи с царевицата.

(По дописки на: Й. Начева и Б. Бурнев)

В Ленинград се строят много жилища по метода на народното строителство.

На снимката: Домове по ул. „Маршал Говоров“, изградени от трудещите се от организацията „Продмонтаж“ № 1 и „Енерголекпром“.

А. П. БАХАРЕВ

фотокореспондент на в-к „Борба“

С ИМЕТО НА ЛЕНИН

Когато завалят проливни дъждове. „Главняв дол“ става неукротим. От планината, от сипеите и урвите се събират мътни води, втурват се стремглаво надолу към полето и помитат всичко пред себе си.

Така беше преди година. Един януарски ден на 1959 година наоколо прокътяха удари на кири и лостове. Кооператорите от с. Руховци решиха да укротят „Главняв дол“, като заварят неговите никога неприсъхващи води зад яка язовирна стена.

И сега през тия чудни априлски дни кипи усилен труд — продължава издигането на стената. Два мощни скрепера с грохот разкърпват земята от близките възвишения и я насипват върху стената, притъпквайки я с многотонната си тежест. Безукорно е работата на групата сменни скреперисти Йордан Иванов, Иван Стоянов и Никола Шейтанов, които изпълняват нормите си средно 140 на сто.

Тук, на обекта, е и млади

техник отговорник на строежа Иван Лазаров. Той е само двадесетгодишен, но умело ръководи работата, дава ценни указания и затова всички го обичат.

— Язовир „Главняв дол“ е най-големият в района — говори Лазаров. — Неговото изграждане е свързано с много трудности и големи надежди. Миналата година работата ни беше далеч по-трудна. Завършихме изкоп, а след дъжд дерето го заливаха, засипваше го с тиния и пясък, но ние отново работихме и успяхме да построим по-голямата част от стената. Сега вече сме уверени, че до 1 юни ще успеем да го завършим. Но през цялото време водихме борба с природата.

Стената на язовира е дълга 122 метра и широка около 40 метра. В езерото ще се поместят 241,000 куб. метра вода, която ще бъде предостатъчна за напояване на 800-те декара от Руховското землище.

Дните пред 90-годишнината от рождението на Владимир Ильич Ленин ко-

операторите ознаменуваха с голям трудов ентузиазъм. С доброволен труд те терасираха стръмните места край язовира, построиха баражи, Руховчани обичат и тачат името и делото на Владимир Ильич и за празника посвещават най-хубавите си дела.

И зеноводките Цана Савова и Йорданка Единакова, и кооператорките Деша Иванова, Стояна Иванова, Розка Николова, Мария Димитрова, Мария Маринова и шестдесетгодишният Никола Иванов, всички работят с мисълта, че утре ще блика кристална вода, ще бъде изгонена завинаги сушата.

На обекта кипи ентузиазираният труд, пот се лее от челата. Шеги, закачки, смях се носят наоколо. Долната кърти от зъбна на инструментите. Руховските кооператори са в голяма трудова битка със сушата и пороните, а с тях е името на великия Ленин — вдъхновяващо и побеждаващо.

Недьо ПЕТРОВ, дописник

ИЛИЧОВЦИ

се разнесла вестта, че ще прокарват „арици“ по-големи от самата Сър-Даря. А реката за местните жители е надеждата, упованията в борбата против сушата.

— Ленин подписа приказ! Владимир Ильич! — повтаряли с облекчение измъчените хора.

От този момент името на вожд става толкова близко, толкова желано, както надеждата, че в Гладната степ ще потече вода.

... Сега на това място текат хиляди канали, реки и речички, цяла оросителна система. Израснали десетки колхоз и совхоз. Жителите на този беден поранен край назоваха името на селището си Илич. Три десетилетия след подписването на заповедта от Ленин съветските памукопроизводители станаха световни рекордьори. От тях се учат много народи, спомогат ги и плантатори от Америка.

Първата дума на всеки съветски човек, победител, пред чужденците е — Владимир Ильич. Любовно го признават пионерите от совхоз „Пахта-Арал“. Те не оставят никога паметника на вожд в центъра на селището Илич без живи цветя. Пионерски отряди дежурят и никога не нарушават клетвата да поддържат свято място винаги свежо, винаги приветливо.

Колко звънко отекват младите гласчета в далечната шир, когато запяват любимата си песен:

„Ленин всега с тобой, Ленин всега живей, Ленин в тебе и во мене“.

Иличовци, така са известни в цялата Южноказахстанска област жителите на най-голямото селище в Гладната степ. Трудно е на памукопроизводителите от другите райони да се съревновават с тях. Гигантът на съветското памукопроизводство „Пахта-Арал“ е тяхно дело. При тях е истинската научна лаборатория за отглеждането на памука.

Тук се учи на майсторство, на приложението на всевъзможни машини в селското стопанство и пратениците на далечна България. Когато младите димитровци предложиха да асфалтират совхозния парк и да издигнат паметник на Г. Димитров в пряка близост до паметника на В. И. Ленин, съветските ръководители и работници посрещнаха тази идея с изблик на радост.

— Рядом они были, рядом должны быть, рядом и мы будем — каза Героят на социалистическия труд Федор Александрович Орлов, син на основателя на иличовския совхоз — Александър Орлов.

В съвместен труд българските бригадири и ленинските комсомолци превъзпитаха идеята на Ленин за дружба, за братски творчески труд, за човешко щастие. Тях ги обличаваха лъчезарните идеи на Ленин, на тях им бяха близки две имена: Ленин и Димитров.

Двата паметника в новото селище Илич на Ленин и на Димитров са вечен символ на дружбата между българската и съветската младеж.

З. ОТЧЕВ

В Педиатрически медицински институт в Ленинград ежегодно се подготвят около триста млади лекари-педиатри. Под ръководството на опитни специалисти те преминават на производствена практика в клиниките и кабинетите.

На снимката: Студентката

от VI курс комсомолката Нина Воронова прослушва малката пациентка Катя Разумова.

А. П. БАХАРЕВ

фотокореспондент на в-к „Борба“

в „БОРБА“

Стр 3, бр. 49 от 21. IV. 1960 г

По случай 90-годишнина та от рождението на Влади мир Илич Ленин във втория в Дома на Народната армия в Търново се състоя рецитал за Ленин.

Рецитала откри с кратко слово Николай Колев член на бюро на Градския комитет на ДКМС. Хорът на Трето политехническо училище в града изнесе кратка програма.

След това рецитатори от Първо, Второ и Трето политехнически училища, от Строителния, Икономическия и Медицинския техникуми, от ДИП „В. Мавриков“, ВВВУ „Васил Левски“ и др. изпълниха творби, посветени на живота и великото дело на гениалния вожда на пролетарската революция, създателя на първата в света социалистическа държава — Влади мир Илич Ленин.

Същия ден физкултурното дружество „Етър“ — Търново организира колоездачностезание в чест на забележителната годишнина. Пробягано бе разстоянието от Търново до с. Ново село и обратно — общо 50 км.

Първото място при мъжете спечели Н. Станчев с време 1.20.50 часа, следван от Ив. Герганов на 5 секунди. Ив. Бобев и други от юношите пръв се класира Тр. Серафимов.

В Свищов градските комитети на ДКМС и БСД организираха изложба за Ленин. От 18 април насам стотици граждани посещават изложбата.

(По дописки на: Н. Е., Ал. Тонев, Н. Русев.)

ПЕСНИТЕ И ТАНЦИТЕ ОБЛАГОРОДЯВАТ

Колективът на трети „а“ клас от Второ основно училище в Свищов, в деня на празника на песните и танците.

Пред прегледа на естрадно-сатиричната самодейност

Естрадно-сатиричната самодейност в нашата страна се роди в първите дни на народнодемократичната власт.

Хубави прояви зарегистрира естрадно-сатиричната самодейност и в Търновски окръг. В предприятния, в ТКЗС, в читалища и училища самодейците в своите програмни извадкаха на показ нередности, които се срещат в заобикаляния ни живот, бичуваха ги и очисти- ваха пътя на новото. Така със средствата на изкуството, чрез яркото въздействие на художествения образ се вършеше едно полезно обществено дело. Все още се помнят програмите на естрадно-сатиричния състав при читалището в Павликени, които се отличаваха със своята гражданска непримиримост към недостатъците, съчетана с ярка художествена изразителност. Успех в естрадно-сатиричната самодейност имаха и състави при читалищата в селата Батак, Обединение, Сушица и други.

В последно време естрадно-сатиричният жанр все по-рядко се застъпва от самодейните колективи в окръга. Нашите самодейци сякаш се поотдалечиха от най-наболелите въпроси на новото време, скъсаха пряката връзка с живота, с неговата актуалност и злободневие. Силното увлечение към театрални спектакли стана причина естрадната самодейност да загуби своята социална функция. Създаде се неправилно мнение, че естрадната като художествен жанр, не дава възможност на ръководители и изпълнители да проявят своите творчески възможности. На други места се породиха страх да се критикува смело и самодейните се свиха в черупките си. Те предпочиташа личното си спокойствие пред риска от последствията на една смела и правдива критика. Предпочиташе се театралното пред-

В понеделник се състоя разширен пленум на Окръжния комитет на мира в Търново. Освен членовете на пленума присъствуваха и председателите и секретарите на общинските комитети на мира.

В доклада, който изнесе председателят на Окръжния комитет на мира д-р. Дончо Йорданов, бе разглеждано международното положение и по-специално работата на съвещанието на десетте държави в Женева по разоръжаването. Докладникът се спира и на въпроса за предстоящото съвещание на най-високо равнище в Париж. Изразено бе и отнoшението на трудещите се от окръга към тези две събития.

Изразаха се повече от 10 участници в пленума, които съобщиха, че са били изпратени много телеграми от трудещи се в техните райони с искане за пълно разоръжаване.

Прожектиран бе културен филм за Търново и филм за посещението на президента на Индонезия д-р Сукарно в България.

Разширен пленум във вторник проведе и Окръжният комитет за българо-съветска дружба. Присъствуваха председателите на общинските комитети, представители на Окръжния съвет на профсъюзите и на окръжните профдружества, някои директори на предприятия и чедници в производството. Тук беше и се-

кретарят на Окръжния комитет на БКП д-р. Дончо Цонев, както и д-р. Кондев от Общонародния комитет за българо-съветска дружба.

Основният въпрос, с който се занимава пленумът, бе популяризирането, изучаването и внедряването на съветския опит в промишлеността, транспорта, търговията, строителството и селското стопанство в окръга.

С конкретни примери докладващия на пленума, бивш председател на Окръжния комитет Руси Стефанов, изтъкна голямото значение на съветския опит за нас и

достиженията в това отношение.

Изразаха се много от присъстващите, между които и Здравко Митев от ДИП „Дунав“ — Свищов, бригадир на първата бригада за социалистически труд в окръга. Той разказа как при тях е бил внедрен починът на Валентина Гаганова.

Израза се и д-р. Кондев от Общонародния комитет.

Пленумът избра за председател д-р. Иван Димитров. Направени бяха промени в състава на бюро на комитета.

В тиха вечер

Писателят Емилиан Станев е известен на българските читатели като художник с проникновен и изразителен лирически разказ, като майстор на пределно избистрения психологически портрет. В сценария по едноименната повест „В тиха вечер“ и в неговата екранизация тези качества на опитния белетрист не са се изгубили самоотделно, а са обхванати от романтиката и целеустремеността на социалистическия идеал. В началото на филма бомбите на жандармеристите затрупват единствения изход на пещерата, където се укриват Антон и неопитната партизанка, доверчивата учителка Бойка. Зад тях остават само мрачните лабиринти, смразяващият хлад на подземната река. „Ние сме живо погребани!“ — стряска се Бойка. „Не, сега сме в непристъпна крепост“ — спойкойно уверява Антон. „Няма никаква надежда!“, „Има изход!“ — настоява Антон. Той знае, че „отчаянието в борбата е смърт“, че в нея трябва или да бъдеш предател, или да се сражаваш, да действуваш „до последен дъх“.

И Антон на Л. Димитров не се обръква нито за момент в егостични колебания, в себелюбиво „страдание“. Той е целият в борба, във воля за победа, която надделява и над безизходната в пещерния мрак, и

над подлостта на полицейските агенти, след арестуването му в градчето, където слеза като „студент“, за да спаси оръжието на отряда и застрашените от предателство ремесници. До края на филма Антон не изстрелва нито един куршум, в неговия подвиг няма нищо „ефектно“ или изключително, освен подвига на сърцето, на напрегнатата мисъл и непоколебимата вяра. В това е и трудността, и обаянието на образа, който Л. Димитров въплътява изразително, целенасочено, с художествена мърка — без да принизява волевата енергия на младия комунист и без да засенчва емоционалната му непосредственост.

В режисурата на Б. Шаралиев има редица отличителни моменти, които са развили художествената убедителност на сценария. Но има и увлечения, като забавения ритъм в сцените от пещерата и особено неубедителното разкриване на отчаянието у Бойка (арт. И. Коканова), което идва до зрителя като хрумване и капризно настроение, а не като дълбока драма. Въпреки това във филма поетическото настроение надделя над отделните нееднотини и той се гледа с интерес.

Б.Р. Филмът се прожектира от 18 до 24 април в кино „9-ти Септември“ — Търново.

Седмица на детската книга

Николай СОКОЛОВ

ЗЛАТНА КНИЖКА

Книжкче малка, книжкче мила,
ти ми даде ум и сила
да летя като орел
горе в сините лазури,
да надвиам гръм и бури,
да ея бора без предел
и да слушам надалеч
българската родна реч.

Книжкче мъдра, ти разкри ми
своите неизброими!
С чуден дар ме надари
да разбирам всеки шепот

на житата-пълни с трепет,
на хайдушките гори,
на зелената лъка
и на бистрата река!

Цял живот ще те обичам,
цял живот ще те наричам
с мили имена — безчет!
Че научи ме от малък
сладък да е всеки заляк,
всеки плод, налян със мед
в моя роден край богат
взели дъх и аромат!

КНИГИТЕ — ДОБЪР ДРУГАР

ЕЛИН ПЕЛИН

Минчо обичаше да чете. Той вземаше от училищната библиотека разни интересни книги и ги прочиташе внимателно. Роднини му подаряваха по разни случаи хубави книги и той си даше и веднага ги прочиташе. Често зарад някоя книга жертвуваше най-увлекателните игри с другарите си. Той свършваше шести клас, а беше прочел вече много хубави книги. Неговата начетеност правеше впечатление на всички. Говореше правилно, изразяваше се точно и красиво. Слушаше си с образи и примери от разни прочетени автори и знаеше много думи. Освен това той имаше добро сърце, добро отношение към другарите си, към близките си, към познати и непознати. Затова бе обичан от всички.

Вчера той прочете с голямо увлечение и голям възторг една нова книга. Беше доволен. Много неща научи от нея, много хубави мисли се породиха в него, много хубави чувства и желания раздвижиха сърцето му. Той стана от масата възбуден и захвърли книгата на подлуката. Върху която лежаша в голям безпорядък и потънали в прах няколко други прочетени от него книги.

— Ти си лошо момче! — пошепна някакъв глас.

М. БАХЧЕВАНОВ

ПРОЛЕТ

Тихо в сънната горица
влезе пролет хубавица.
Всяко клонче тя облече
със зеленчицо елече.
А цветенцата погали,
хем погали, хем похвали:
„Хайде, мили мои дружки,
мои дружки, теменужки,
минзухари, зеленки,
жълти хубави иглики.
Разцъфтете, украсете
и горите и полата,
като дойдат тук децата,
да играят, да се смеят,
песни весели да пеят!“

ЕЖКО

Тръгна Ежко по баира
равно място да избира,
че ще прави нова къща
като Зювката съща,
та Ежката и децата
да не скитат по гората...

ЕСТЕСТВЕНИЦИ

Развилняла люта зима,
а в класа ни цветя има.
Те в саксийки си растат
и пъстрейт и цъфтят...
С нашите първаги ръчички
ний за тях се грижим

всички.

К. КОСТОВ

Другарска среща на млади литературни работници

На 17. т. м. в Русе стана тържественото откриване на Кабинета на литературни работници. Салонът на Окръжната библиотека беше преобличен с граждански, представители на Окръжния и Градски комитети на БКП, Клуба на културните дейци, на Окръжния вестник „Дунавска правда“ и други.

Тържеството беше открито от д-р. Петър Тончев — председател на Клуба на културните дейци в Русе, който произнесе кратък доклад. След него взе думата писателят Павел Матев — секретар на Писателския съюз. Той говори за ролята на Кабинета на литературни работници.

Състоя се литературно четене, в което участваха самодейци от литературните кръжоци от Русе, Търново, Ст. Загора и Бургас. Четяха свои творби членовете на Писателския съюз Павел Матев, Любомир Левчев и Петър Караангов. Търновският литературен кръжок беше представен от другарите Илия Монов, Антон Николов и Драгомир Петков.

След литературното четене беше устроена другарска среща между младите литературни работници.

Др. Петков

ЧИТАЛИЩНА ДЕЙНОСТ

При народното читалище в с. Арбанаси е имало много добър художествен колектив, но от около 5—6 години бездейства.

Преди около 2 месеца на годишно-отчетното събрание на читалището се направи анализ на едногодишната дейност и се установи, че досега не е използвана възможността за по-добра световна дейност.

Израза се ново ръковод-

та на Кабинета на литературни работници.

Състоя се литературно четене, в което участваха самодейци от литературните кръжоци от Русе, Търново, Ст. Загора и Бургас. Четяха свои творби членовете на Писателския съюз Павел Матев, Любомир Левчев и Петър Караангов. Търновският литературен кръжок беше представен от другарите Илия Монов, Антон Николов и Драгомир Петков.

След литературното четене беше устроена другарска среща между младите литературни работници.

След двумесечни репетиции на сцената в читалището с голям успех се постави за пръв път комедията „Многобройната публика след всяко действие аплодира самодейците“.

Пенчо Сакарков

Стефа ТОМЕВА

ХИТРУША

Къщица ще трябва да рисувам, мамо.
Ти седни до мене и погледай само
как ще я направя, да не стане крива,
който я погледне, да ми се присмихва
и да вика: — О, каква е тая къща!
Покривче извито, като гъбка съща!
И коминче криво, каицало отгоре,
вглед да подухне и ще го събори! —
Аз такава къща да рисувам мога...
Моля ти се, мамо, ти не бивай строга!
Помогни ми малко, нали си добричка,
ти я наричай с моята ръчица!

ЧАС НА ПРИКАЗКИТЕ

Часът е 4 след обед, а уютната и светла детска читалня на Окръжната библиотека се изпълва с весели и шумни читатели. Един разглежда с любопитство изкусно нарисувани картини, изобразяващи сцени от приказките „Деветте палачи мечета“, „Тримата братя и златната ябълка“, „Златното момиче“, други се спират пред библиотекарката Марина Бамелева и я запитват за желаната книга, трети се тълпят пред големия плакат и може би, за десети път го препрочитат, за да се уверят, че часът на приказката ще бъде именно днес. По-нетърпеливите чавдарчета вече са заели първите места и чакат, прелиствайки илюстрираните книжки и списания.

Часът е 5. Курсиците от Педагогическото училище са вече сред децата. Една от тях започва да чете първата приказка „Вълшебният кон“ — от приказките на Шехеразада. Чародейната Шехеразада разкрива пред децата един непознат свят. В читалнята е тихо. Чува се само приятният глас на курсиците. Вперили очи в нея децата слушат със застен дъх.

Времето тече неусетно. Ето и втората приказка „Драгойчо помага на дядо“ е вече прочетена, а децата стоят по местата си и като че не искат да повярват, че часът на приказката е вече свършил. Струва им се, че времето е преминало много бързо.

— Другарко, другарко, — в надпревара викат децата, — кога ще ни четете пак приказки?
— Нека утре след обед да дойдем пак, другарко!
— Аз ще доведа и моята по-малка сестричка. — обажда се едно светлосно чавдарче. — Може ли, другарко?

— Може, деца — усмихната отговаря Бамелева. — Накъде четем приказки. Доведете и вашите другарчета!

Доволни децата си разоттихват.

Диана СУЛТОВА

ВАЖНО ЗА ДОПИСНИЦИТЕ

Съобщава се на дописниците и читателите, участващи в конкурса на в. „Борба“, че резултатите за конкурса през първото тримесечие са вече отчетени. Око-

брой 4 на „Дописнически помощник“, който ще излезе в края на този месец.

ОТ РЕДАКЦИЯТА

Гл. редактор Хр. Ст. Консулов